

Forhold, ſelv om diſſe Dplſninger komme til at foreligge. Jeg er tilbøielig til at antage, at Høieſteret i lignende Tilfælde vil komme til ſamme Reſultat og endogſaa vil føle ſig bunden ved ſin tidligere Dom, og der er derfor ſærlig Anledning for Indenrigsminiſteren og Lovgivningsmagten til at tage Spørgſmaalet om Afſøsning under alvorlig Overveielſe. Det dreier ſig her om meget betydelige Intereller for en fattig Fiſterbefolkning, der, lige indtil Oſtenfeldt fik Skjøde paa Friſenvold Laregaard, har anſet ſig berettiget til at fiſke i Gudena og Mandersfjord. Jeg er overbevist om, at det ligefrem er et Velfærdsspørgſmaal for diſſe Folk, og da hele Udvalget er enigt om at anbefale Medſættelſen af en Kommiſſion, der kan forberede Afſøsningen, kan der ikke tænkes nogenſomhelſt politiff Grund til, at denne Henſtilling ikke ſkulde tages til Følge. Jeg ſkal derfor meget anbefale, at man vil gjøre de fornødne Skridt til at afſøje dette Fiſteri-privilegium. Jeg kunde muligviſ tilføie et Par Ord om det Andragende, ſom findes under Nr. 9, om hvilket Udvalget ikke har gjort nogen Indſtilling. Det er et Andragende fra Foreningen af 1881 til Fremme af Vandbrug og Handel i Gaarslev pr. Børfop om adffillige Forandringer i Næringsloven af 29de December 1857. Jeg tror, at det Spørgſmaal, der er berørt i dette Andragende, er et Spørgſmaal af almen Interelle, ſiden Jernbanetraffiken har udviklet ſig her i Landet, og Jernbanestationerne ere komne til at ligge nærmere og nærmere hinanden. Det er omtrent ſaa, at der ved hver Jernbanestation har udviklet ſig en lille By og . . .

Formanden (Berg): Ja, det ærede Medlem veed nok, at vi pleie ikke at omtale videre de Andragender, hvorom der ikke er gjort Indſtilling.

Sjødts: Det har været mig ubekjendt; jeg ſkal derfor ſlutte her.

Formanden (Berg): Jeg vil efter den Gang, Forhandlingen har taget, vedblivende tillade mig at betragte det første Indſtillingspunkt ſom et Affnit for ſig; thi derved vil det blive lettere at holde Forhandlingen om hvert af Punkterne ude fra hinanden. Vør jeg ſpørge, om der er andre ærede Medlemmer, der angaaende Indſtillingspunkt 1 onſke Ordet?

Ordføreren (N. S. Larſen): Overfor den af den ærede ſidſte Taler yttrede For- mening om, at der ikke var nogen rimelig Udfigt til, at Høieſteret kunde forandre ſin

Opfattelſe af dette Forhold, ſelv om der tilveiebragtes fuldfændig nye Dplſninger, maa jeg dog udtale en beſtemt modfat Men- ning. Jeg tror, at naar man kan møde med et fuldfændigt nyt faktiff Grundlag, kan man ogſaa vente en anden Dom, og jeg vil udtale dette, fordi jeg synes, at det vilde være mindre forſvarligt, om Staten vilde gaa til en Afſøsning af den af Hr. Oſtenfeldt paaftaaede Eneret, ſaalænge det endnu ikke er afgjort, om denne Eneret kan hævedes ved Domſtolene paa Grund af det Foreliggende.

Leth: Jeg ſkal indſtrænke mig til en ganffe kort Bemærkning, og det er da den at ſlutte mig til, hvad den ærede Ordſfører udtalte angaaende Retternes Kompetence, og hvad der kan forventes med Henſyn til Ret- ternes Afgjørelſe, naar der fremkommer nye Dplſninger. Naar den høitærede Inden- rigſminiſter har meddelt, at denne Kommiſ- ſion er nedſat, kan jeg ikke ſige Andet, end at den meget ærede Indenrigſminiſter har været fuldfkommen berettiget til og ikke har kunnet Andet, naar han nedſatte en ſaadan Kommiſſion, end gaa ud fra, at den paa- gjældende Høieſteretsdom var endelig afgjø- rende og engang ſlog dette Forhold faſt. Men jeg antager tillige, at den høitærede Indenrigſminiſter vil, ſom den ærede Ord- fører udtalte ſig, indrette ſig derefter, naar han nu faar at vide, at dette dog kan være meget tvivlſomt. Det er naturligviſ her umuligt at ſige, til hvilket Reſultat Høieſteret vil komme, om Sagen kommer for Høieſteret, hvortil der ventelig ſkal en Summabevilling, paa Grundlag af de ny fremkomne Dplſ- ninger, men det kan dog i Almindelighed ſiges, at det vel forholder ſig ſaaledes, at naar et Retsſpørgſmaal, der har en lang tid videre Rækkeevne end til de Parternes Inter- eſſer, ſom netop procedere om det, bliver afgjort af Domſtolene, maa andre Parter, ſom procedere om det ſamme Retsſpørgſmaal, ogſaa vente, at Domſtolene atter ville afgjøre det paa ſamme Maade ſom tidligere. Men denne Regel lider en væſentlig Undtagelſe, og denne Undtagelſe begrundet ſig paa, at man vel maa erindre, at det ikke er Dom- ſtolenes Opgave ſelv at tilveiebringe det Materiale, hvorpaa de ſkulde dømme, men at dette ganffe er Parternes Sag, og at Domſtolene maa og ſkulde dømme efter det Materiale, Parterne have tilveie- bragt, dette være, ſom det vil. Naar det nu hænder ved en ſaadan Leilighed, at der procederes om Retsſpørgſmaal, ſom tid- ligere mellem andre Parter er paafjendt, og de Parter, ſom nu procedere, ſe ſig i Stand